

ת"פ 23851/06/15 - מדינת ישראל נגד טארק זרו

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 15-06-23851 מדינת ישראל נ' זרו (עציר)

בפני כבוד השופט בן-ציון גרינברגר

בעניין: מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז
ירושלים ע"י ב"כ עו"ד אורי גולדשטיין

המאשימה

נגד

טארק זרו (עציר) באמצעות ב"כ עו"ד דוד
ברהום

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש ביום 11.6.15 כתב אישום בגין העבירות הבאות: **שוד מזוין בחבורה**, עבירה לפי סעיף 402(ב) **לחוק העונשין, התשל"ז - 1977** (להלן: "החוק"); **עבירות בנשק**, עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק; **כניסה למקום מגורים**, עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק; **כליאת שווא**, עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק; **היזק בזדון**, עבירה לפי סעיף 352 רישא לחוק; **שימוש ברכב ללא רשות**, עבירה לפי סעיף 413ג סיפא לחוק.

עובדות כתב האישום

2. על פי החלק הכללי בכתב האישום, עובר ליום 2.4.15 שכר הנאשם יחד עם בן דודו מג'די, רכב מסוג פורד פוקוס מ.ר. 25-471-76 (להלן: "הפורד"), אשר נשאר בחזקתו של מג'די. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, כחודש לפני יום 18.5.15, שכפל הנאשם את מפתח הרכב וזאת כדי שתהיה לו אפשרות להשתמש בפורד כשיחפוץ בכך.

3. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר ליום 19.5.15, קשר הנאשם קשר, יחד עם מוחמד טוויל, מוחמד סוויטי ואחרים שזהותם אינה ידועה במדויק למאשימה (להלן: "האחרים"), לשדוד בית ברחוב ברל לוקר 17 בירושלים, בו מתגוררת ש', בת 78, אשר מסתייעת בהליכון (להלן: "הבית" ו"המתלוננת" בהתאמה), זאת בעקבות מידע אשר קיבלו הנאשם והאחרים בנוגע לרכוש המצוי בבית. לשם כך, הצטיידו הנאשם והאחרים בכפפות, כיסוי ראש, תיקים, גז פלפל, לום, מברג ואקדח.

4. במסגרת הקשר ולשם קידומו, תואם בין הנאשם והאחרים, כי יגיעו אל הבית בשני כלי רכב - האחד הפורד, והשני איסוזו טנדר מ.ר. 66-456-17 (להלן: "האיסוזו"), אשר בבעלות משפחתו של מוחמד טוויל. במסגרת הקשר, שימש האיסוזו כרכב ליווי ותצפית.

5. ביום 18.5.15, במסגרת קשירת הקשר, הגיעו הנאשם ואחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, לרחוב ברל

לוקר כדי לבחון את האיזור.

6. ביום 19.5.15 לקח הנאשם את הפורד מחניית ביתו של מג'די, ללא אישורו, וזאת תוך הסתייעות במפתח ששכפל קודם לכן.
7. בשעה 10:15 לערך, הגיעו הנאשם והאחרים אל רחוב ברל לוקר כשסוויטי נהג בפורד יחד עם כ-3 אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה. הנאשם נסע עם טויל באיסוזו, כשטויל נהג.
8. סוויטי והאחרים חנו בתוך רחבת החניה שברחוב והנאשם וטויל המתינו מחוץ לרחוב כרכב גיבוי ותצפית. אז יצאו מהפורד שלושה מתוך החבורה (להלן: "השלושה") כשהם לבושים בחולצות שנושאות את הלוגו של חברת "בזק" ומצוידים באמצעים המצוינים בחלק הכללי לעיל. באותה העת, שהו בבית המתלוננת ש' והמטפלת שלה נמאלי, כשדלת הבית פתוחה. השלושה נכנסו אל הבית כשהם רעולי פנים. אחד מהשלושה פנה אל המתלוננת ואמר לה "גברת תהיי בשקט ואני לא אעשה לך כלום". אז ניגש אחר אל נמאלי, חסם את פיה באמצעות ידו עד שלא הצליחה לנשום, סטר בפניה וחנק את צווארה. עוד אמר לה "לסתום את הפה" והפיל אותה ארצה תוך שמטיח את ראשה ברצפה.
9. בשלב כלשהו, התיז אחד מהשלושה גז מדמיע לעבר עיניה של נמאלי. אחד נוסף שלף אקדח וכיוון אותו אל פניה של נמאלי, תוך שמורה לה ולמתלוננת לשמור על השקט ואומר לנמאלי "אני אהרוג אותך, שקט". במקביל, ותוך כדי שהאקדח מוצמד לראשה של נמאלי, חיפשו השניים הנוספים רכוש בבית תוך שצועקים "איפה הכסף?".
10. אחד מהשלושה משך את השרשרת שענדה המתלוננת על צווארה ותלש אותה בחוזקה וכן שלף את טבעותיה מאצבעותיה. בבואו לקחת את עגיליה, אמרה לו המתלוננת שלא ייקח אותם מאחר והיו שייכים לאמה, והוא הניח לה.
11. תוך כדי, שבר אחד מהשלושה את שני מכשירי הנייד של נמאלי, כדי שלא תוכל להתקשר אל המשטרה. עוד קרעו השלושה את חיבורי לחצן המצוקה המתוקן בבית, כדי שלא יוכלו השתיים לקרוא לעזרה.
12. בהמשך שברו השלושה את דלת המחסן שבבית באמצעות מוט ברזל ומשם לקחו כספת שהייתה במקום.
13. השלושה הכניסו את הרכוש לתוך תיקים ואחד מהשלושה אחז בנמאלי ומשך אותה בכוח אל חדר האמבט ונעל אותה בתוכו, תוך שאומר לה להיות בשקט, אחרת יהרגו את המתלוננת.
14. בהמשך לאמור לעיל, עזבו השלושה את הבית עם הכספת שבה כ-300,000 ₪ במזומן וכן תכשיטים בשווי של כ-100,000 ₪ (להלן: "הרכוש הגנוב") כשהם מותירים את המתלוננת בבית ואת נמאלי נעולה בחדר האמבט. כעבור מספר דקות שברה נמאלי את חלון האמבטיה, יצאה למרפסת השירות והזעיקה עזרה.
15. לאחר הימלטותם מהמקום, העמיסו השלושה את הרכוש הגנוב על רכב הפורד, וסוויטי נהג אחרי הנאשם וטויל, אשר נהגו באיסוזו כרכב "פותח ציר", וזאת עד הגעת הנאשם והאחרים למחסום קלנדיה.
16. סמוך לאחר מכן פרצו הנאשם והאחרים את הכספת וחילקו את השלל ביניהם. בהמשך היום, ניקה הנאשם את החלק הפנימי של הפורד והחזיר את הרכב לחניית ביתו של מג'די.
17. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים והאחרים, נחבלה המתלוננת בצווארה ונמאלי נחבלה בראשה וברגלה.
18. במעשיו המתוארים לעיל, נכנסו הנאשם והאחרים למקום המשמש למגורי אדם במטרה לבצע פשע בצוואת חדא. עוד גנבו הנאשם והאחרים דבר כשהם מזוינים בנשק ללא היתר כדן, כשהם בחבורה וכשהם מפעילים אלימות

כלפי גופה של המתלוננת ונמאלי, והכל בצוותא חדא. עוד כלאו הנאשם והאחרים את נמאלי שלא כדין ופגעו במזיד ברכוש שלא כדין בצוותא חדא. כן הנאשם השתמש ברכב ללא רשות מבעליו.

19. לאור האמור, הואשם הנאשם בעבירות המצוינות לעיל.

תשובת הנאשם לכתב האישום

20. כפי שנמסר ע"י ב"כ הנאשם, הנאשם מודה שתכנן יחד עם אחרים לבצע התפרצות וגניבה בבית הקשישה. הוא גם מודה שנהג באותו רכב שפרטיו מצויים בכתב האישום. הוא כופר בתכנון שוד, קל וחומר שוד אלים כפי שמתואר בכתב האישום, והוא כופר במודעות שלו לכלים ולהחזקתם הפיזית ובעיקר לאקדח שנשאו השודדים. השודדים יצאו מרכב אחר והנאשם היה מרוחק מהם ולא יכול היה לראותם. לטענת הנאשם, הוא ידע על השימוש בכלים הללו רק בדיעבד. הנאשם טוען כי ככל שהיה יודע שכוונת הפורצים לשוד אלים, לא היה מסכים לבצע את העבירות הללו. נטען כי ביצוע בצוותא מחייב לא רק שותפות בפן העובדתי אלא בעיקר בפן הנפשי, והתכנון היה יותר לגנוב מאשר לשדוד.

הראיות בתיק 29.5.15

21. מטעם המאשימה הוגשו הראיות הבאות: ת/1 - תמלולי הודאות הנאשם בפני המדובר מהימים 27.5.15 - 31.5.15; ת/2-ת/6 - הודעות המדובר פואד חמאדן מיום 28/5/15, 29.5.15, 30.5.15, 31.5.15; ת/7 - הודעת הנאשם מיום 26.5.15; ת/8 - הודעת הנאשם מיום 28.5.15; ת/9 - הודעת הנאשם מיום 4.6.15; ת/10 - מזכר רמ"ח גלעד כהן, שיחה עם הנאשם טרם תרגיל חקירה מיום 7.6.15; ת/11 - מזכר רמ"ח גלעד כהן, תשאול הנאשם מיום 31.5.15; ת/12 - מזכר רמ"ח גלעד כהן, הצגת התמונות לנאשם מיום 1.6.15; ת/12 - תמלילים של חקירת הנאשם (סומן פעמיים ת/12); ת/13 - דיסק שחזור השוד ע"י הנאשם; ת/14 - דיסק סרטונים ממצלמות אבטחה.

כן הוגש בהסכמה תיק מוצגים ובו המוצגים הבאים:

ע"ת/1 - ש.מ., הודעה מיום 26.5.15; ע"ת/2 - ש.א., הודעתה מיום 21.5.15; ע"ת/3 - ד.ר., הודעתה מיום 21.5.15; ע"ת/4 - נמאלי, הודעתה מיום 19.5.15 ומיום 21.5.15; ע"ת/5 - ע.ב.ז., הודעתה מיום 21.5.15; ע"ת/6 - א.ב.ז., הודעתו מיום 19.5.15; ע"ת/7 - אבו רמילה עראבי, הודעתו מיום 21.5.15; ע"ת/9 - רס"ר יורי סטטניקוב, הודעת הנאשם מיום 29.9.15 (+דיסק), מזכר בקשה לפעילות מחת"ק מיום 20.5.15, מזכר דו"ח צפייה מיום 20.5.15, מזכר דו"ח צפייה דיסק מחסום קלנדיה מיום 25.5.15; ע"ת/10 - רס"ל חאלד זין אל דין, הודעות הנאשם מיום 31.5.15, 1.6.15, 3.6.15 (+דיסקים), מזכר - תמלול תרגיל חקירה מיום 7.6.15, מזכר שיחה עם אברהם בן זקן מיום 3.6.15; ע"ת/11 - רפ"ק ליאור בן שלום, מזכר תשאול הנאשם מיום 8.6.15; ע"ת/12 - השוטר אסף דהן, מזכר חיפוש בהשכרת מכוניות ראלי קרא מיום 19.5.15, חוזה שכירות; ע"ת/13 - רס"מ דרור כהן, לוח צילומים מיום 19.5.15 לגבי הדירה ברחוב ברל לוקר 17/24, לוח צילומים מיום 28.5.15; ע"ת/15 - עבאד אל כרים טוויל, הודעתו מיום 27.5.15; ע"ת/17 - השוטר ליאור מלכה, דו"ח הובלה והצבעה של הנאשם מיום 31.5.15 (+דיסק); ע"ת/20 - השוטר ערן אופיר, דו"ח פעולה מיום 19.5.15 שעה 13:00+דיסק, דו"ח פעולה מיום 20.5.15 (+דיסק) (מחסום קלנדיה), דו"ח פעולה מיום 21.5.15 שעה 18:08 + דיסק, דו"ח פעולה מיום 28.5.15 (שחזור של רכב המעורב באירוע השוד); ע"ת/21 - נציג חברת התקשורת, פלט שיחות ואיכונים + רשומה מוסדית; ע"ת/22 - השוטרת אירית כרמל, מזכר אחזור חיתוך מספר חלקי לרכב מיום 19.5.15; ע"ת/23 - השוטר רוני שדה, לוח צילומים מיום 19.5.15 לגבי רחוב מוריס פישר; ע"ת/26 - רפ"ק צחי חלפון, דו"ח תפיסה מיום 28.5.15; ע"ת/27 - השוטר יוסי אופיר, דו"ח פעולה מיום 26.5.15.

כן העידו: פואד חמדאן (פרוטוקול מיום 17.1.16 עמודים 9-38); רס"מ גלעד כהן (עמודים 39-60).

22. מטעם ההגנה לא הוגשו ראיות, והעיד הנאשם בלבד (פרוטוקול מיום 17.1.16 עמודים 66-81, פרוטוקול מיום 3.2.16 עמודים 9-64).

סיכומי המאשימה

23. ב"כ המאשימה מבקש להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו. לטענתו, הנאשם ידע על הכוונה לביצוע שוד, ותמלילי חקירתו מהווים ראיה לכך. במקרה דנן ישנה השתלשלות למתן ההודאה, כאשר בראשית חקירתו הנאשם כופר מכל וכל; לאחר מכן, ככל שהחוקרים חושפים לו חומר ראיות וצילומים, הוא מתחיל להתוודות בפני המדובב; ולאחר מכן הוא מודה בפני החוקרים. הנאשם העיד שההודעות שמסר החל מיום 31.5.15 הן הודעות אמת, ושלגבי הדברים שאמר למדובב חלקם אינם נכונים, כיוון שניסה להתפאר. על כן מבקשת המאשימה כי בית המשפט יעדיף את האמירות שנאמרו לפני החוקרים על פני האמירות שנאמרו לפני המדובב. ב"כ המאשימה מוסיף וטוען כי חקירות הנאשם בבית המשפט הצביעו על גרסה מתפתחת מלווה שקרים, כך שלא ניתן לקבלה, ויש להעדיף את הגרסה שמסר במטרה ממנה עולה שכבר מלכתחילה הייתה לו תודעה סובייקטיבית ביחס למעשה השוד.

24. ב"כ המאשימה מציין כי להודאת הנאשם נדרשת תוספת של דבר מה נוסף וכי תוספת זו מתקיימת בסרטון ת/14 המתעד את שני הרכבים מגיעים למקום האירוע, ואת הימצאותם של שני הרכבים במחסום קלנדיה. כן יש התאמה בין הודעות בני המשפחה לעניין סכום הכסף לבין מה שמסר הנאשם בעניין זה; ואף איכון שמראה שהנאשם היה במקום האירוע ביום האירוע.

25. אשר ליסוד הנפשי, טוען ב"כ המאשימה כי מההודאה לפני החוקרים עולה תודעה סובייקטיבית של הנאשם ביחס למעשה השוד. אך גם אם בית המשפט לא יסבור כך, הרי שמחקירתו של הנאשם עולה כי לכל הפחות הייתה כאן עצימת עיניים ביחס לשאלה האם בדירה נמצאים אנשים. לטענת המאשימה, הוכח מעבר לכל ספק סביר שמבחינה סובייקטיבית הנאשם ידע, או לפחות היה לו ספק סביר באשר להימצאות אנשים בדירה, כאשר הוא מבין היטב שאם אכן נמצאים אנשים בדירה, הופכת הגניבה לשוד.

26. המאשימה מוסיפה וטוענת כי הנאשם שיקר בעדותו בבית המשפט, וכי שקרים אלו כשלעצמם מהווים חיזוק; כאשר בנוסף, שוללים הם את האפשרות למתן אמון בגרסת הנאשם כי לא הייתה לו מודעות לכך שעומד להתבצע שוד. כך למשל בעניין המברג והלום: פעם אחת טען הנאשם שמוג'הד אמר לו שהם מצטיידים בכלים אלה ופעם אחרת מסר שלא אמרו לו על כך דבר, אלא שהוא ראה אותם ורק כך גילה על קיומם. כן מפנה ב"כ המאשימה לכך שאם הנאשם אכן היה בטוח שהבית יהיה ריק וזו תהיה רק גניבה, מדוע מיד לאחר האירוע לא התקשר הנאשם לג'יהאד, שהוא הגורם אשר קישר בינו לבין השלושה לשם ביצוע השוד, ולא הטיח בו על שהתקיים שוד וכיצד ארגן זאת.

סיכומי ההגנה

27. ב"כ הנאשם טוען כי אין מחלוקת בעובדה שבוצע שוד. המחלוקת היחידה היא האם ניתן לייחס לנאשם - אשר הודה בכך שהיה שותף לתכנית העבריינית של גניבה והתפרצות - גם עבירה אחרת שבוצעה על ידי שלושת האחרים. ב"כ הנאשם הגיש לבית המשפט פסיקה המתייחסת להרשעה בעבירה נוספת או אחרת בביצוע בצוותא תוך סטייה מהתכנית העבריינית המקורית.

28. הנאשם חזה בשלושת השודדים יוצאים יחד עם התיק אל עבר הדירה, והוא והנהג שלו טוויל המשיכו לעבר מקום אחר שאין בו קו ראיה לדירה עצמה. הנאשם לא היה בזירת האירוע עצמו ואינו קשור בהפעלת אלימות או איומים

וגם לא נטען כך. הביסוס להרשעתו בגין עבירות אלו הוא השותפות והמודעות.

29. אשר למודעות ולשאלה האם הנאשם תכן שוד, ידע שיהיה שוד או צפה אפשרות לשוד, טוען ב"כ הנאשם כי המאשימה אינה טוענת שהנאשם תכן את השוד, אלא שהיה מודע - לפחות ברמה של עצימת עיניים, וזאת על בסיס המודעות לכך שאחד השודדים החזיק באמתחתו גז מדמיע, וכי ייתכן שיש אדם בתוך הבית; ולטענת ב"כ הנאשם, לא ניתן לייחס לנאשם צפיות בכוח של ביצוע עבירה נוספת. בפועל, הנאשם לא היה מודע לכוונת השודדים ולא ראה חפץ בידיהם של השודדים (או לפחות, כי מתעורר ספק בעניין זה).

30. התשתית המרכזית הראייתית הקיימת היא הודעת הנאשם. נטען כי הנאשם מרצונו בלבד וללא שום הבטחה או תמורה ותחת סיכון שנטל על עצמו, מסר שמות ומקומות של אנשים והודה בחלק מן העבירות ללא ויכוח, והדבר משליך על המהימנות שלו. כן קיים נדבך שלם של ראיות שמסר הנאשם בשיחות עם המדובב. ההגנה תמחה מדוע המאשימה טוענת שאין לסמוך על דברי הנאשם למדובב, שהרי מדובר באמירות אוטנטיות שיש לתת להן משקל. הנאשם בשיחות בפני המדובב אמר דברים המצביעים על כך שלא תכן את השוד, שלא ידע על הימצאות אנשים, שהוא סולד משוד, להבדיל מהתפרצות, ושלא היה מוכן ליטול חלק אם היה יודע שיהיה שוד. לפיכך טוען ב"כ הנאשם שיש לתת משקל מועדף לתמלילים הללו על פני ההודעות הכתובות. בהתייחס לטענת המאשימה כי יש להעדיף את דברי הנאשם במטרה על פני הדברים שמסר למדובב, וזאת, בשל השקרים שמסר למדובב, טוען בא-כוחו כי השקרים שמסר למדובב הם שוליים.

31. אשר למהימנות שיש לייחס לנאשם, מזכיר ב"כ הנאשם כי בעקבות גרסתו נחשפה הפרשה כולה ונעצרו עוד שני אנשים - הנהג של הנאשם מוחמד טוויל והנהג של השודדים מוחמד סוויטי, וכתבי אישום נגדם הוגשו בפני מותבים אחרים. כיון שהנאשם הוא המפליל, יש ליתן להודעתו משקל מהותי.

32. אשר לשאלה האם לייחס לנאשם צפיות, מפנה ב"כ הנאשם לפסיקה וטוען כי לא די בכך שאנו סבורים שכל מעשה שוד יכול להתפתח לרצח או שכל מעשה התפרצות יכול להתפתח לשוד; אלא, נדרשת ראיה דווקנית שאכן בנסיבות העניין ניתן היה לסבור שתהיה התפתחות כזאת. ב"כ הנאשם טוען שבנסיבות דנן אין ראיה כזו, ולא היה כל כורח לסבור שההתפרצות תהפוך לשוד, זאת מכיוון שההתפרצות הייתה בשעת היום, וכן לאור העובדה שהנאשם לא היה שותף לתכנון מוקדם ולא היה בזירה. בעניין זה מפנה ב"כ הנאשם לע"פ 29448/03 **ברזובסקי נ' מדינת ישראל** (20.6.05), שם נקבע כי היעדרותו של נאשם מן הזירה או ניתוקו ממנה מחליש את האפשרות לייחס לו חריגה מן התכנית המקורית וצפיות לאפשרות זו. בע"פ 6157/03 **הוך נ' מדינת ישראל** (28.9.05) נקבע שאם אדם לקח עמו לפעולה אדם אלים, אזי היה צריך לסבור כי גבוהה רמת הסבירות שיתפתח אירוע אלים. במקרה דנן נטען, כי הנאשם לא הכיר את השודדים אך ידע שהם תושבי כפר הידוע בעבריינות רכוש מהסוג הנמוך. מכל מקום לא הוכח אחרת, קרי, ששלושת השודדים היו מוכרים לנאשם כאנשים אלימים או שיש להם היסטוריה אלימה.

33. לסיכום טוען ב"כ הנאשם, כי לא ניתן לייחס לו אחריות פלילית לעבירת השוד, לא מכוח דיני השותפות הרגילים ולא מכוח סעיף 34 לחוק; ולא ניתן לייחס לו מודעות בזמן האירוע. ההפך הוא הנכון, האמירות האוטנטיות שלו מול המדובב לפיהן הוא סולד מאנשים שנכנסים לבתים של אחרים וקושרים אותם ומפעילים עליהם אלימות, מלמדות על כוונתו.

34. לאור האמור מבקש ב"כ הנאשם לזכותו מעבירה של שוד, מעבירת כליאת שווא ומעבירות הנשק. כן הוסיף שלגבי עבירת הנשק לא הוכח שהשודדים החזיקו נשק.

דין והכרעה

35. בתיק זה, מרבית העובדות הנוגעות לאירוע מוסכמות על הצדדים. אין חולק כי אחרים יצרו קשר עם הנאשם לביצוע עבירה בדירה מסוימת ברחוב ברל לוקר, לאחר קבלת מידע על החזקת כסף רב בדירה. הנאשם ביצע סיור מקדים וצפה בדירה יום קודם לאירוע. ביום האירוע דאג הנאשם להבאת שני רכבים ונהגים לשם ביצוע העבירה. הנאשם נסע עם חברו מוחמד טוויל בטנדר איסוזו, בעוד שברכב השני, הפורד המושכר (אותו הביא הנאשם מאחיינו), נהג אדם אחר (סוויטי) שאסף שלושה אחרים. שני הרכבים נסעו למקום האירוע. הנאשם ראה את שלושת השודדים יורדים מן הפורד בעוד שהוא המשיך עוד קצת בנסיעה עם טוויל על מנת להמתין ליד הרמזור, במקום שלא היה בטוח ראייה עם האחרים. לאחר 10 - 15 דקות התקשרו אליו האחרים ואמרו לו לנסוע כי הם סיימו את העבודה. שני הרכבים נסעו ועברו את מחסום קלנדיה, השודדים חילקו את השלל ונתנו סכומי כסף לנאשם ולטוויל.

36. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לייחוס עבירת השוד לנאשם על בסיס היסוד הנפשי. היינו, ראשית כל, האם ידע הנאשם כי ישנם אנשים בדירה וכי עומד להתבצע שוד, אם לאו, כאשר הנאשם טען בבית המשפט כי הוא לא ידע אלא שמתוכננת התפרצות לשם גניבה בלבד וכי הדירה ריקה. אם ייקבע שהנאשם לא ידע כי עומד להתבצע שוד, חלוקים הצדדים בשאלה האם היה עליו לצפות את האפשרות לביצוע שוד, באופן המאפשר את הרשתות בעבירות השוד מכוח ביצוע בצוותא. כן יש להתייחס לטענת ב"כ הנאשם כי עבירת השוד היא עבירה נלווית לעבירה המקורית שתוכננה, קרי, עבירת ההתפרצות, ומכאן יש השלכה ליסוד הנפשי הנדרש מן הנאשם.

37. ראיות המאשימה לעובדות כתב האישום בכלל, ואלו הנוגעות ליסוד הנפשי בפרט, מבוססות על הודעות הנאשם במשטרה ותמלילי החקירות. לאור מיקוד המחלוקת בין הצדדים, אתמקד להלן בשאלת היסוד הנפשי וידיעתו של הנאשם, תוך שאציג את התפתחות גרסתו בפני החוקרים במקביל לשיחות של הנאשם עם המדובב. לאחר מכן אציג את גרסתו של הנאשם בבית המשפט.

גרסאות הנאשם

38. עיון בהודעות הנאשם מלמד כי בהודעותיו הראשונות (מיום 26/5/15 - ת/7; ת/8 מיום 28/5/15; מיום 29.5.15 - ע"ת/9א) הנאשם הכחיש כל קשר לעבירה ואף הכחיש את היותו במקום האירוע.

39. בהודעתו מיום 26.6.15 הכחיש הנאשם שהיה בירושלים באותו יום, ולאחר מכן הכחיש שהיה בשכונות יהודיות בעיר. גרסתו הייתה שהוא נפגש עם מוחמד טוויל, נסע אתו בטנדר איסוזו לבית צפפה במטרה לסייע לגבות חוב כספי מאדם אחר, ולאחר מכן הם נסעו למחסום קלנדיה והוא הלך לעבוד במאפייה בה הוא עובד. הנאשם הכחיש שהיו אתו עוד אנשים. בהודעתו מיום 28.5.15 הודה ששכר רכב מסוג פורד פוקוס בשביל אחיין שלו מאג'די, אך הכחיש שהיה עם אותו פורד ביום האירוע. החוקר חשף בפניו קיומן של תמונות בהן הוא מצולם ברכב האיסוזו ליד אותו פורד, והנאשם הכחיש. כן הכחיש שהיה ברחוב זה, הגם שנאמר לו שבתמונות רואים שמרכב הפורד ירדו שלושה אנשים וכי הוא ראה אותם, וכן כי מנתוני איכון הפלאפון שלו עולה כי הוא היה נוכח ברחוב ביום האירוע וגם ביום שלפניו.

40. בהודעה מיום 29.5.15 החוקר כבר הראה לנאשם תמונות וסרטונים של הרכבים מיום האירוע, והנאשם שב וטען שבאותו יום סייע לטוויל לאסוף ברזלים ולעזור לו ב"אלטעזאכן" וכן לגבות חוב מאחר בבית צפפה. הנאשם אמר שהוא אינו מאמין שרכב הפורד הנראה בסרטונים זה הרכב שאחיינו שכר. החוקר הטיח בו שהוא יחד עם אחרים שדד זקנה באיומי נשק והנאשם הכחיש זאת, תוך שטען שהוא "לא יודע על הסיפור הזה" ולא הכיר את האנשים שנראו בתמונות מכניסים דברים לפורד (שורות 177-183).

41. במקביל לחקירות במשטרה והחל מיום 27.5.15, שהה הנאשם בתא מעצר עם מדובב.

42. עיון בתמלילי השיחות הרבות מגלה, כי בתחילה חשף הנאשם בפני המדובב כי נעצר בגין שוד של אישה

קשישה, וטען שאינו יודע פרטים נוספים ולא קשר עצמו למעשה (תמליל מיום 27.5.15 דסק 26 עמוד 44-45). בהמשך הקשר בין השניים, ובעיקר בשיחות בימים 29.5.15-31.5.15, הנאשם סיפר למדובב איזה ראיות חשפו בפניו החוקרים הקושרות בינו לבין האירוע, ומביע חשש כי הראיות נגדו יובילו לכתב אישום חמור. בעצתו של המדובב הם דנים במה כדאי להודות ובמה לא, על מנת שחלקו של הנאשם בביצוע המעשה יהיה קטן, כתצפית או מלווה, ובהתאמה גם העונש שיקבל יותר קטן. כן עולה בבירור כי הנאשם מבקש להסיר חשד מעל אחיינו ממנו לקח את הרכב, וכן ביקש שלא לפגוע בטויל. אציין כעת כי דעתי אינה נוחה מהייעוץ וההכוונה שנתן המדובב לנאשם, אך מכיוון שההגנה לא טענה לפגם בעניין זה, ומשום שהנאשם חזר והודה לפני שהודעות שמסר במשטרה החל מיום 31.5.15 (בהן הודה במעשים) הן דברי אמת, ואין טענה כי הושפע וכיזב בהודעותיו, לא אעמיק בחלקו של המדובב ובהשפעתו על הנאשם להודות. במקביל אציין כי התרשמתי מהתמלילים כי הנאשם הגיע בעצמו לתובנות בדבר כדאיות ההודאה, והוא זה שהחליט מה כדאי לו לומר בחקירה המשטרתית.

43. וביתר פירוט:

בתמליל מיום 29.5.15 דסק 15, הנאשם חוזר מחקירה ומספר למדובב שהחוקר הראה לו וידאו ותמונות שמראות שני רכבים ושלושה אנשים ששמים חפצים בתוך הרכב. החוקר גם אמר לו שלפי איכון הפלאפון שלו הוא היה נוכח במקום (עמוד 2). המדובב מסביר לנאשם שכיון שהרכב הוא של קרוב משפחה שלו, זה נחשב כאילו הרכב שלו והוא לא יוכל להכחיש זאת (שם עמוד 3 שורות 19-23).

בשיחה נוספת מאותו יום, המדובב אמר לנאשם כי עדיף לו להיות רק זה שהסיע את השוודים ולא זה שהביא לקבוצה את האינפורמציה. הנאשם ענה "אה-הא" ואישר: "נכון, אם אני רוצה להגיד משהו כמו שאמרת אני אניגד שהם ביקשו ממני להסיע אותם" (תמליל מיום 29.5.15 דסק 16 עמוד 13). בהמשך, המדובב דיבר באופן כללי על אדם שמסתבר, שעדיף שימסור גרסה ויודה במשהו קטן ולא ילשין על אחרים, תוך שייתן לחוקרים הסבר לכך שלא דיבר עד כה בחקירות, כגון שחשש לדבר (שם, עמוד 15 שורות 27-37, עמוד 16 שורות 1-4). המדובב אמר לנאשם שאם ייקבע שהיה לו חלק בשוד, הוא יחשב שותף ויקבל שלוש-ארבע שנות מאסר, אבל אם החלק שלו קטן - שרק הסיע ולא התערב, יקבל עונש קל יותר. הנאשם מאשר (שם, עמוד 16). בהמשך המליץ לו המדובב להודות "לפי התסבוכת" - עד כמה שהסתבר בראיות אצל המשטרה; והוסיף שאם הגישו כתב אישום, כבר אי אפשר לשנות גישה.

באותה שיחה, הנאשם ציין שהיה בטוח שהדירה ריקה ולא ידע שיש שם זקנה (שם, עמוד 69 שורות 7, 25-27). לדבריו, כבר מהיום הראשון של האירוע הבין שהיה משהו לא כשורה, אבל לא הבין שזה היה שוד, רק הבין שהשוודים משקרים (עמוד 70 שורות 1-17). הוא סיפר שאחרי השוד, השוודים לא ספרו לו שהיה שוד או שהופתעו.

הנאשם ציין שהנהג השני אינו יודע כלום, אלא רק עשה לנאשם טובה כחבר (הכוונה לטויל, שם עמוד 21). כן אמר הנאשם למדובב שהוא לא מכיר את האחרים, אבל יכול לזהותם בתמונות (שם, עמוד 23 שורות 10-23).

44. בתמליל מיום 30.5.15, הנאשם מספר פתאום שעלה לו רעיון איך להוציא את אחיינו מהסיפור, בכך שיגיד שהוא - הנאשם - שכפל את המפתחות ללא ידיעת אחיינו, ולקח את הרכב בלי רשות (דסק 22 עמוד 37 שורות 33-38, עמוד 38 שורות 1-20):

אני רוצה להתקלח כדי להתרענן. עלה לראש שלי עוד רעיון. איך שאתה הכנסת לי רעיון לראש שלי אבל חשבתי על זה בצורה אחרת. חשבתי על זה. אם זה יכנס לראש שלהם. שלא אשכח. הבן של אחותי הוא נשאר כמו שהוא עכשיו, אם למשל איך שלקח את הרכב ואיך הוא נמצא, כדי להוציא את הבן של אחותי אניגד להם ששכפלתי את המפתחות, שכפלתי

עמוד 7

מפתחות... בלי שהוא יידע שכפלתי את המפתחות... הוא יישאר כמו שהוא עכשיו, לכן הוא יצא, ואתה תגיד לי. תגיד לו שירגיש בנוח, תגיד לו שהוא הולך לצאת מהעניין הזה.

ובהמשך השניים מדברים על בניית הגרסה למשטרה (שם, עמוד 55 שורות 22-27):

המדובב: אתה צריך להמשיך בזה שאתה לקחת את הרכב והשכרת אותו, אתה תמשיך באותו דרך.

הנאשם: כן, אני חושב על זה. הכוונה אני רוצה משהו שיהיה מאה אחוז כדי שהם יאמינו לי... משהו שיכול לשכנע אותם, אתה תלך עם הדרך הזאת לאט לאט.

בשיחה מיום 30.5.15 הנאשם הביע חשש שהמשטרה חוקרת מישהו מהשודדים שאולי "פתח את הפה עליו" וכי הוא מתלבט מה לעשות (תמליל מיום 30.5.15 דיסק 23 עמוד 6 שורות 14-15). עוד, לדבריו: **"אם אני הייתי פותח את הפה, אני לא רוצה להגיד לך שאני לא אוכל אותה, אני אוכל אותה ועוד איך ולוקח את החלק שלי. אבל זה לא יפה, נשבע לך שזה לא יפה, בן של דאוונינים, לצאת החוצה וכולם יורקים עלי, השמועה שלי נהרסה"** (שם, עמוד 15 סיפא, עמוד 16 רישא). כעת מנסה הנאשם לתכנן את דרכיו ולהעריך את המשך פעולות החקירה נגדו והגשת כתב אישום, הוא שוקל להודות, ואומר למדובב: **"כמו מה שאמרתי, לפי המצב מחר, מחר אני אדבר על המפתחות, שלקחתי מפתחות, אני לא מכיר אותם (מילה לא ברורה) את התמונות שלהם (משפט לא ברור) איך התקלחת איתם את הכסף איך אתה לא מכיר אותם? אי אפשר להאמין, אני חושב על זה. אלא אם הוא אמר הכול"**. (שם, עמוד 26 שורות 23-28)

45. אכן למחרת פנה הנאשם לחוקר גלעד כהן וביקש להודות ולהגיע להסדר.

46. עפ"י המזכר שרשם החוקר גלעד כהן ביום 31.5.15 (ת/11), הנאשם פנה אליו וביקש להגיע להסדר. הנאשם סיפר לו באופן כללי מה ארע והחוקר העלה את הדברים על הכתב (בתחילה בכתב יד ולאחר מכן במזכר מודפס). כיון שהחוקר מיהר לצאת, חוקר אחר גבה מן הנאשם את הודעתו המלאה. ב"כ הנאשם הצביע בסיכומים על מספר בעיות בתזכיר זה (לא כתוב שהנאשם הוזר, ישנה סתירה לגבי דברי הנאשם האם ראה את השלושה יוצאים עם הכלים ביד או שהיו בתיק). אציין כי איני זקוק לתוכן הפרטים שמופיעים במזכר, אלא לתוכן שמסר הנאשם בהודעות, ועל כן לא אתייחס לתוכן זה. המשמעות המרכזית של המזכר היא בהיבט הכללי, כי ביום זה פנה הנאשם לחוקר וביקש להתוודות, וזאת בהתאם ובהמשך לתכנית שנרקמה ושבה לידי ביטוי בתמלילי השיחות עם המדובב.

47. **ההודעה מיום 31.5.15** היא ההודעה המשמעותית בה מסר הנאשם את רוב הפרטים עליהם מבוסס כתב האישום. כיוון שעובדות אלו אינן נתונות במחלוקת, אציין באופן כללי כי הנאשם סיפר מי הביא לו את המידע על מה שרוצים לבצע, כי ביקשו ממנו לדאוג לשני רכבים ונהג, כיצד הגיעו הרכבים ביום האירוע ואספו את שלושת השודדים (לגביהם מסר שמות פרטיים, מועאז, מג'האד ואלוז), ההגעה למקום האירוע, הורדת השודדים והמתנת הנאשם וטווייל ליד הרמזור, ההודעה הטלפונית על סיום העבודה ונסיעה למחסום קלנדיה, וחלוקת השלל שם. מג'האד החזיק את הלום והמברג בתוך התיק (ההודעה מיום 31.5.15 שורות 43-9). הנאשם נשאל מי היה בבית וענה שלפי ההסבר של השודדים - רק המשרתת והזקנה (שם, שורות 47-48), ומסר שלאחר השוד אמר לו מועאז שריסס גז פלפל בפנים של המשרתת שמנקה בבית (שם, שורות 139-144).

הנאשם נשאל מה היה התפקיד שלו ושל מוחמד טווייל, והשיב שתפקידו היה לחכות בחוץ ולתצפת את הרחוב "כמו ליווי" (שם, שורות 65-62). מנגד אמר שאם היה רואה משטרה בזמן שחיכה ברמזור הוא לא היה מתקשר אל השודדים. לדבריו, אמרו לו שאסור לו להתקשר אליהם כשהוא ברמזור כדי לא להלחץ אותם, אלא להמתין לטלפון

מהם. אם היה רואה משטרה הוא היה נוסע הביתה ולא נשאר שם (שם, שורות 93-86).

לדברי הנאשם, מוחמד טוויל לא ידע בדיוק מה עמד לקרות, אלא ידע שזו גניבה (שם, שורות 136-133). או אז נשאל הנאשם (שם, שורות 138-137):

ש: חשבתם שרק הזקנה תהיה בבית?

ת: כן הם ידעו הכול על הנושא, דרך חבר שלהם שעבד אצל הבנאדם בעל הבית.

הנאשם נשאל מאיפה הגיע הפורד, ובתשובה העיד על ההשכרה וסיפר כיצד שכפל את מפתחות הרכב ללא ידיעת האחין ולקח את הרכב ללא רשות, ומדוע שכפל זמן מה לפני שפנו אליו בעניין השוד (שם, שורות 207-155).

הנאשם נשאל והודה שיום קודם לשוד עבר ברחוב כדי לראות את המקום (שם, שורות 257-252).

כן העיד שהשלושה ידעו את הפרטים והם אשר תכננו את העבודה. הוא נשאל למה בוצע השוד בבוקר ועל כך השיב, **"הם תכננו אותו, אני לא יודע"** (שם שורות 284-283).

הנאשם העיד שהוא לא ידע במאה אחוז שזה שוד ולטענתו, אם היה יודע שזה שוד לא היה מסתכן בלהביא לשם את הרכב (שם, שורות 288-285, תמליל החקירה דיסק 32 עמוד 35 שורות 9-1).

עוד נשאל מדוע השודדים פנו אליו ולא אל מישהו אחר, והשיב **"כי מזמן יודעים משנים שיש לי ברכבים ובפריצות, לפני 5, 6 שנים חבר שלי סיפר להם עלי שאני אוכל לסדר אותם ברכב"** (הודעה מיום 31.5.15 שורות 400-398).

48. **בהודעת הנאשם מיום 1.6.15** (ע"ת/10), הנאשם הוסיף פרטים על ההודעה מיום 31.5.15 וטען כי זרק את מפתח הספיר אחרי שידע שהמשטרה יודעת מהסיפור וכן סיפר ששטף את הרכב מבפנים ותדלק אותו כדי שהאחין שלו לא ירגיש שהרכב זז (שורות 13-15). עוד ציין כי שטף את הרכב כי לא ידע באם סוויטי - שנהג ברכב - השאיר בו טביעות אצבע (19-20).

49. אשר לידיעה מי היו הנוכחים בדירה, נשאל והשיב הנאשם כדלקמן (שורות 25-21):

ש. כולם ידעו שהולך להיות שוד במקום לפני ביצוע השוד עצמו?

ת. **כולם יודעים שיש שוד** רק מוחמד טוויל לא יודע אם ידע או לא, **אני שכחתי אם יצא מהפה שלי מילה שיש אנשים בבית או לא, וכל השאר יודעים שיש אנשים בבית.**

ש. אני מבין שאתה בטוח שכולם ידעו שהולך להיות שוד במקום, ורק מוחמד טוויל אתה לא בטוח נכון?

ת: **נכון.**

(ההדגשות שלי, ב.ג.)

אביא להלן את הקטע הרלוונטי מתמליל החקירה (תמליל מיום 1.6.15 דיסק 36, עמוד 3 שורות 21-13):

ש: כולם היו יודעים שיהיה שוד שמה במקום, לפני שהשוד עצמו יתרחש?

ת: כולם יודעים שבכך יהיה שוד, אבל מוחמד טוויל בכללי אני לא יודע איך ידע שישנו שוד או

לא, יענו כך **שיצאה ממני מילה בכך שישנם אנשים בבית או שלא יצאה? אני שכחתי.**
את האמת אני שכחתי. אבל **כולנו השאר יודעים שישנם אנשים בבית.**

ש: מה שאני מבין ממך **שכולם** הם יודעים בכך ששמה יתרחש שוד, רק לגבי מוחמד טוויל
אתה לא בטוח, נכון?

ת: נכון.

(ההדגשות שלי, ב.ג.)

50. בחקירת הנאשם עלתה מחלוקת בין ב"כ הצדדים האם ניתן לפרש את דברי הנאשם כך שהוא כולל עצמו בכלל היודעים שהיו אנשים בבית, או שהתכוון רק לשודדים, וכי חוץ מטוויל גם הוא עצמו לא ידע. סבורני כי מדברי הנאשם ניתן להבחין בבירור, כי הוא כלל עצמו בתוך קבוצת "היודעים", כך שגם הוא ידע שישנם אנשים בבית וכי עומד להתרחש שוד. פרשנות ההגנה כי התכוון שרק השודדים ידעו, אינה עולה בקנה אחד עם אמירתו של הנאשם שהוא לא זוכר אם "יצאה ממני מילה" שישנם אנשים בבית - היינו לא זכר האם אמר לטוויל שישנם אנשים בבית. העובדה שהנאשם התלבט ושכח האם אמר לטוויל מראש שישנם אנשים בבית - מביאה בהכרח למסקנה כי הוא עצמו ידע מראש שישנם אנשים בבית. אדגיש, כי לפי גרסת הנאשם לא ניתן לחבר את טוויל לשלושה, שהרי הנאשם עצמו הביא את טוויל והיה בקשר עמו, ולא השלושה עצמם, כך שהוא היחיד שהעביר מידע לטוויל. בהקשר זה אעיר כי הנאשם העיד שטוויל היה היחיד שלא נכח בחלוקת השלל אלא המתין ברכבו, כאשר הנאשם השתתף בחלוקה עם יתר המעורבים; ולאחר שחולק השלל, השלושה הביאו לטוויל 5,000 ₪ והנאשם טוען כי גם הוא הביא לטוויל 5,000 ₪. גם עובדה זו מחזקת את המסקנה המתבקשת מגרסת הנאשם כי טוויל השתתף באירוע לבקשת הנאשם וללא קשר לשאר המעורבים.

51. כן מהמילים "כולנו השאר" עולה כי הנאשם כלל עצמו יחד עם שאר המבצעים, ואין הצדקה לסבור כי לא התכוון לעצמו כשאמר "כולנו השאר". ההפך הוא הנכון, ניכר מההודעות והתמלילים שהנאשם ידע להבחין את עצמו משאר המעורבים כשמצא לנכון לעשות כן. למשל, את התכנון - לרבות ההחלטה לבצע השוד בשעות הבוקר, הוא תלה בשלושת השודדים ולא בעצמו, וטען כי הוא לא היה מעורב (הודעה מיום 31.5.15 שורות 283-284).

52. ראוי להדגיש כי בשתי ההודעות בהן הודה בחלקו באירוע, ובשתי הודעות מאוחרות יותר בהן נעשו השלמות חקירה (מיום 3.6.15 ומיום 4.6.15), הנאשם לא אמר במפורש שהוא לא ידע מראש שהיו אנשים בבית, ולא טען שחשב שהדירה ריקה. יתירה מזאת, לאורך החקירות הנאשם נשאל שאלות על ביצוע השוד, תוך שימוש במילה "שוד" והנאשם אינו מתקן וטוען כי מבחינתו זו הייתה התפרצות בעלת מטרה של גניבה בלבד. למשל, כאשר מספר הנאשם שידע שהשודדים לקחו איתם לום, מברג וכפפות ידיים, נשאל והשיב שהוא, טוויל וסוויטי לא לקחו כפפות. או אז נשאל: **"בוא תסביר לי, איך זה יכול להיות שהלכתם לשעות (הכוונה לעשות, ב.ג.) שוד ולא לקחתם איתכם כלום?"** והנאשם השיב: **"יכול להיות שהבחורים מביאים איתם הם, הם מוכנים"** (הודעה מיום 1.6.15 שורות 42-43). אם אכן הנאשם היה בטוח שהמטרה היא התפרצות ולא שוד, היה צריך להבהיר זאת בנקודה זו, וכך בכל חקירותיו. הנאשם רק טען פעם אחת **"לא ידעתי שזה שוד מאה אחוז"** וטען שאם היה יודע שזה שוד לא היה מסתכן בלהביא את הרכב (שם, שורות 285-288, תמליל החקירה דיסק 32 עמוד 35 שורות 1-9). אך גם מכאן ברור כי הנאשם לא טען שלא ידע לחלוטין שהמטרה הינה שוד, אלא לא ידע "במאה אחוז" - ואין כאן הצגת עמדה חד-משמעית מצדו.

53. השיח לגבי הכוונה מראש ל"שוד" ללא הבהרת הנאשם כי לא ידע שזו המטרה, עולה הן מהודעות הנאשם, והן מתמלילי החקירות, כאשר התרשמתי כי ההודעות במשטרה עולות בקנה אחד עם התמלילים.

54. אוסיף כי בתמלול חקירה מיום 31.5.15, הנאשם אמר שלא ידעו שימצאו מישהו בבית חוץ מ"האישה הזו" (שם, עמוד 17 החל משורה 36). מכאן שהם ידעו שהקשישה עצמה בבית, אלא שלא ציפו למטפלת. הנאשם נשאל על

כך בחקירה הנגדית, למי התכוון שידע, והשיב שהוא עצמו לא ידע אלא גילה בדיעבד שהשודדים ידעו מראש שיש שם אישה, רק שלא חשבו שיש לה גם מטפלת (פרוטוקול מיום 3.2.16 עמוד 30 שורות 22-32, עמוד 31-34).

55. עד כאן גרסת הנאשם במשטרה. כעת אעבור לגרסת הנאשם בבית המשפט.

56. הנאשם חזר על פרטים שמסר במשטרה לגבי האירוע. אשר לידיעתו אודות הימצאות אנשים בדירה, בחקירתו הראשית טען הנאשם שאמרו לו שהבית ריק בשעות היום (פרוטוקול מיום 17.1.16 עמוד 69 שורות 12-16):

ש. או-קיי. עכשיו מה בעצם היה התכנון, מבחינתך, מה היה התכנון? מה רצית שיקרה?
ת. לא נתנו לי פרטים במאה אחוז, עפ"י הפרטים שהם נתנו לי שישנה גניבה בבית של מישהו שעבד אצלו קרוב משפחתם, בשיפוץ אצלם והם בטוחים שיש ברשותו כסף ואתה כל תפקידך זה רק לקחת אותנו למקום הזה בשעות היום והיות והבית פנוי ואין אף אחד בבית והבן-אדם נמצא בעבודה.

הנאשם המשיך וטען שלא צפה שיקרה משהו בשעות הבוקר כיון שבשעות אלו הילדים נמצאים בבתי ספר והגבר ואשתו נמצאים בעבודה (פרוטוקול מיום 17.1.16 עמוד 73 שורות 20-24), וכי אם היה יודע או חושד שיש מישהו בתוך הבית לא היה משתתף איתם במעשה, כי לטענתו הוא יודע להבחין בין התפרצות וגניבה לבין שוד (פרוטוקול מיום 17.1.16 עמוד 74 שורות 2-5).

57. טענתו כי הוא מתנגד לשוד, עומדת בסתירה להתנהגותו. הרי לפחות מיד לאחר השוד ידע הנאשם שהתקיים שוד, והתנהג כרגיל ולא יצר קשר עם המבצעים בפועל או עם ג'יהאד שקישר ביניהם. אם אכן כטענת הנאשם בביהמ"ש, התנגד לשוד, ולדבריו שיקרו השודדים לו, כפי שנשאל בחקירה הנגדית, היה מצופה מהנאשם לפנות לג'יהאד ולהטיח בו שלא ידע כי אמור להיות שוד וכי הוא אינו מסכים למעשים אלו, אך הנאשם לא פנה אליו. תשובותיו בעניין זה מדוע לא עשה כן היו תמוהות ומתחמקות ((פרוטוקול מיום 3.2.16 עמוד 46-49).

58. מכל מקום, הנאשם נשאל ע"י בימ"ש למה היה בטוח שלא יהיו אנשים בבית, והשיב (פרוטוקול מיום 17.1.16 עמוד 78 שורות 17-23):

כב' השופט: מה עשית כדי להסיר כל ספק כזה? היה לך ספק הכי קטן,

ש. הוא אמר שאילו היה לו,

כב' השופט: אתה אומר שאילו היה לך ספק הכי קטן לא היית הולך, איך הגעת למצב הזה שאין לך ספק, למה לא היה לך ספק?

ת. בגלל שהם עפ"י הדברים שלהם שאני ליווייתי אותם בשעות הבוקר ואני הייתי בטוח עפ"י מה שאמרו לי והם אמרו לי שזה דבר ודאי, שבשעות היום בבוקר אין אף אחד.

כב' השופט: יש מצבים שגם אנשים שהולכים לעבודה הם נמצאים במקרה בבית יום אחד. לא היו צריכים לבדוק את זה ממש?

ת. הם ניצלו אותי, היה שכנוע, הם שכנעו אותי שאין אף אחד.

כן נשאל למה לא התעקש שהם יבדקו מראש שאין מישהו שנשאר בבית, והוא חזר וטען "היות וזה נראה שהם יודעים את הכל והם ניצלו אותי היות ומדובר בשעות הבוקר" (פרוטוקול מיום 17.1.16 עמוד 79 שורות 1-16).

בחקירה הנגדית התחמק הנאשם ממתן תשובה מפורשת לשאלה האם באופן פוטנציאלי יכולים להישאר אנשים בבית בשעות היום, גם אם בעל הבית יוצא לעבודה. בתחילה ענה הנאשם שלא אמרו לו שבעל הבית נשוי או האם יש לו ילדים, אלא אמרו שהאיש לבד. ואח"כ שוב חוזר על זה שבשעות הבוקר אדם עובד, אשתו יוצאת מהבית והילדים בבית ספר (פרוטוקול מיום 3.2.16 עמודים 54, 58):

- ש. אמרו לך שאין ילדים?
ת. לא העלו את הנושא שהוא נשוי. דיברו על איש יחיד. רק הוא לבד.
ש. אהה. הבנתי אתה בטוח?
ת. כן. אני בטוח.
ש. דיברו על איש נשוי?
ת. לא. אמרו שהוא לבד. יש לו שני בנים.
...
ש. אז אתה אמרת בחקירה הראשית בעמוד 73 שורה 23. ... כי הלכת בשעות הבוקר ולא ניתן לצפות כי יקרה משהו בשעות הבוקר. אתה זוכר למה אמרת את זה?
ת. בטח בגלל שיכול להיות שלא יהיה אף אחד בבית. כל האנשים בעבודה. האזור ריק הילדים בבתי ספר. או בגן או בפארק. אהל איך שהם אמרו ומה שאמרו זה בן אדם בודד יוצא לעבודה שלו.
ש. הבנתי. אז למה אמרת שהילדים נמצאים בבית הספר והגבר ואשתו נמצאים בעבודה?
ת. כל בן אדם נשוי זה כל בן אדם נשוי אם הוא עובד הילדים בבית הספר ואשתו יוצאת ככה הגיוני לחשוב.

ברם אם הנאשם טוען שאמרו לו שבעל הבית מתגורר בו לבדו, אין טעם לתירוץ שהציג שבני משפחה יוצאים מהבית, כך שטענת הנאשם אינה מחזיקה מים.

אשר להשלכות של הימצאות אנשים בבית תוך כדי פריצה, הנאשם הודה כי במצב כזה יכולה להיות תקיפה, ובמסגרת התקיפה יתנגדו בעלי הרכוש (פרוטוקול מיום 3.2.16 עמוד 17 שורות 20-30).

59. מן המקובץ עולה כי הנאשם ביצע "פניית פרסה" בבית המשפט, והציג גרסה שונה וכבושה לידיעתו המוקדמת באשר לתכנון השוד לעומת הגרסה שמסר במשטרה. הנאשם טען בבית המשפט כי מתכנני השוד אמרו לו שהבית יהיה ריק בשעות הבוקר, והוא סמך עליהם ולא התעורר בו צל של ספק שמא הם משקרים לו, או שמא הם טועים ויהיו אנשים בבית. טענת הנאשם שסמך על השודדים תמוהה, כי הנאשם הכיר אותם רק כשבועיים-שלושה קודם לאירוע, היכרות חלקית בלבד, בה עמד בקשר מינימאלי עם שניים מהם (הנאשם העיד שראה את מועאז ומג'האד במאפייה פעמיים-שלוש (הודעה מיום 31.5.16 שורות 126-128) ובהמשך שינה פרטים ואמר שמג'האד התקשר אליו פעמיים, ופעם אחת נפגשו כשמג'האד בא למאפייה (שם, שורות 226-238)). כן טענתו אינה עולה בקנה אחד עם התנהגותו לאחר השוד.

60. ההגנה מבקשת להתבסס על דברי הנאשם למדובר, כי לא ידע שיש אנשים בבית וכי אם היה יודע שיהיו אנשים, לא היה משתף איתם פעולה. בתמלילי השיחות הארוכים עם המדובר ניתן למצוא קטעים בודדים בהם הנאשם טען כי לא ידע שהיו אנשים בבית. בתמליל מיום 29.5.15, הנאשם מספר על חברים שלו שהם עובדים בגניבה, ואומר: **"בגניבה בשעות הצהריים ולאחר הצהריים, אלה עובדים בלילה. ומה קרה, אז אין עבודת שוד ולא שוד, אני**

עמוד 12

גם לא מסכים עם השוד, כל השוד הזה אני לא מסכים אני לא מסכים איתו. ואם הייתי יודע שהולך להיות כזה סיפור של שוד לא הייתי הולך איתה. אני לא משקר לך, נשבע באלוהים ובחיייהם של ילדיי, לא הייתי הולך עם זה." (תמליל מיום 29.5.15 דיסק 15, עמוד 39 שורות 1-6).

61. בשיחה מיום 30.5.15, הנאשם אמר אמירה כללית, ללא קשר לאירוע, "השוד אני לא מאמין בו, בני (משפט לא ברור) אם הם תופסים אותו" (תמליל מיום 30.5.15 דיסק 21 עמוד 27 שורות 12-13).

62. אשר לאירוע עצמו, הנאשם אמר למדובב שהיה בטוח שהדירה ריקה ולא ידע שיש שם זקנה (תמליל מיום 29.5.15 דיסק 16, עמוד 69 שורות 7, 25-27). כבר מהיום הראשון של האירוע הבין שהיה משהו לא כשורה, אבל לא הבין שזה היה שוד, רק הבין שהשודדים משקרים (שם, עמוד 70 שורות 1-17). בהמשך השיחה אמר הנאשם שבמצב בו נכנסים לבית ויש שם אנשים, הוא היה חוזר (הכוונה שלא היה מבצע את הגניבה/שוד, ב.ג.). המדובב שאל אותו איך תחזור? והנאשם השיב, "הסיפור של איך זה נכנס, וזה ייכנס, יפתח את החלון ואז ייכנס, אז לפני שהוא נכנס הוא צריך לבדוק אם הבית ריק או לא." (עמוד 71 שורות 22-25). אם כן, לפי דברים אלו ברור שהנאשם הבין כי בכל התפרצות יש לבחון קודם להתפרצות האם הבית ריק או לא, והדבר משליך על הצפיות שלו. הנאשם הרי לא דרש מהשודדים לבדוק לפני כן האם יש מישהו בדירה. לאור דבריו הנחרצים לכאורה למדובב (ובחקירתו בביהמ"ש) כי הוא מבחין בין התפרצות לשוד וכי הוא נגד שוד, היה הוא צריך לדרוש מהשודדים שיבדקו האם הדירה ריקה, גם אם אכן אמרו לו מראש שלפי מידע מוקדם שיש להם הדירה ריקה. קל וחומר שלא היה צריך לסמוך על אנשים שהכיר היכרות חלקית בלבד. הדעת נותנת, ואף ניסיון בימ"ש אשר בתוך עמו הוא יושב, כי אדם המתכנן להתפרץ לבית בודק לפני כן האם ישנם אנשים בבית, בכדי שיערך נכונה וימנע מהפתעות שישבשו את התכנון שלו (למשל דופקים על הדלת, מסתכלים בחלון, מתקשרים מראש וכו') - ואם הוא מעוניין רק בהתפרצות, ימנע מביצוע העבירה אם גילה שיש אנשים בבית. אם אינו בוחל בשוד, הרי הוא צריך להיערך לכך טרם התפרצותו לבית. ניסיון חיים זה, אליו כפי הנראה כיוון הנאשם בשיחה עם המדובב, שונה מהאקסיומה שניסה להציג הנאשם בבית משפט, כי ככלל - בכל פריצה בבוקר, ההנחה היא שהדירה תהיה ריקה כיוון שבעלי הבית יוצאים ואינם נשארים בבית. אקסיומה זו לא ניתן לקבל והיא אינה מתקבלת על הדעת, ובפרט לאור דברי הנאשם למדובב, כאשר הוא עצמו מודע לכך שצריך להיזהר ולוודא בכל מצב האם הדירה ריקה.

63. מכל מקום, לא כל הדברים שמסר הנאשם למדובב היו מדויקים, והנאשם אף העיד על כך בחקירתו (פרוטוקול מיום 3.2.16 עמוד 14 שורות 21-28) וכך הוצג בסיכומי ההגנה, אלא שנטען שמדובר בשקרים שוליים. ברם אין מדובר בשקרים שוליים. דוגמה אחת אביא לכך, כאשר לאחר שהנאשם סיפר למדובב כי ידע שהדירה הייתה ריקה, אמר שאחרי השוד לא סיפרו לו השודדים שהיה שוד או שהופתעו מנוכחות אדם בדירה. דברים אלו עומדים בסתירה ברורה עם דבריו בחקירתו, כי אחרי השוד אמר לו מג'האד שהתזז גז פלפל על העוזרת של הקשישה (הודעה מיום 1.6.15 שורות 31-35), ומכאן בהכרח שידע לאחר מעשה שהיה שוד; וזאת מעבר לדבריו שפירטתי לעיל, כי הוא יחד עם שאר המעורבים, למעט טוויל, ידע מראש שיש קשישה בדירה.

64. לאחר שהצגנו גם את הדברים שאמר הנאשם למדובב, נשאלת השאלה האם יש ליתן משקל מכריע לדברי הנאשם למדובב כי לא ידע שמתוכנן שוד ושידע שהדירה ריקה, וזאת על פני עדותו במשטרה? התשובה לכך לדעתי היא שלילית, וזאת גם בהתעלם מהקושי שצוין לעיל במתן אמון בדברים שמסר הנאשם למדובב. הבסיס הראייתי הנכון להרשעה הינו הודעות הנאשם במשטרה, כאשר אין חולק כי אלה נמסרו באופן חופשי ומרצון. כפי שציינתי לעיל, מהודעות אלו עולה כי הנאשם כלל עצמו במעורבים שידעו כי הולך להתבצע שוד. וגם ללא דברים מפורשים אלו, לו הנאשם מחזיק בעמדה שלא ידע שמתוכנן שוד ושיש אנשים בדירה, היה צריך להעיד על כך בחקירותיו השונות, שכן הדבר מסייע לו. והלא הנאשם העיד גם לפני כי הוא מבין היטב את ההבדל בין התפרצות לשוד (פרוטוקול מיום 17.1.16 עמוד 74 שורות 2-5), וכך אף עולה מתמלילי השיחה עם המדובב. אלא, שבחקירותיו התמקד השיח סביב

שוד והנאשם לא תיקן שמבחינתו ידע שעומדת להיות התפרצות בלבד, ולא הדגיש בפה מלא כי היה בטוח שהדירה ריקה. כיון שלא עשה כן, אין לקבל את האמירות הבודדות שאמר למדובר וליתן להן עדיפות על פני הודעותיו הסדורות במשטרה. כמו כן, אין אלא לראות בגרסתו בבית המשפט בעניין זה גרסה כבושה, המנסה לשפר עמדתו ולהרחיק מעבירות השוד.

65. הנאשם העיד בבימ"ש כי מה שמסר במשטרה החל מיום 31.5.15 היה אמת (פרוטוקול מיום 3.2.16 עמוד 16 שורות 30-32, עמוד 17 שורות 1-3). אך למעשה, לא היה לו הסבר משכנע לפער בין גרסתו במשטרה לבין גרסתו בבית המשפט. כן ניתן היה למצוא בגרסתו בבימ"ש סתירות נוספות, הפוגמות במהימנות גרסה זו. למשל, באשר לשאלה איזה כלים הביאו השודדים והאם ידע מראש אילו כלים הביאו, טען הנאשם בחקירתו הראשית שלא ידע מראש על הכלים שהשודדים הביאו אתם, ורק נודע לו על כך בדיעבד אחרי שחזרו לקלנדיה (פרוטוקול מיום 17.1.16 עמוד 71 שורות 12-20), או אז לא ראה אקדח אך ראה גז הפלפל והופתע שהם לקחו גז פלפל ולא רק כפפות ולום (פרוטוקול מיום 17.1.16 עמוד 72 שורות 8-22). מצד שני, הנאשם הודה שכשראה את השלושה יורדים מן הפורד ונכנסים לדירה, ראה אחד מהם יוצא מהרכב עם תיק על הגב, וכשהשופט שאל את הנאשם מה חשב שיש בתוך התיק, ענה "לא חשבתי היות ולא ידעתי... לא שאלתי אותם היות והם לא אמרו, אבל עפ"י מה שידוע לי וראיתי כפפות ולום ומברג. אבל איפה שמו את זה, האם הסתירו את זה לא יודע. כאשר הגענו הוציאו את זה מתוך התיק ידעתי שזה היה בתוך התיק" (עמוד 76 שורות 1-6). ברם, בחקירה הנגדית אישר הנאשם שמוג'הד אמר לו שלושה ימים לפני האירוע שהם מביאים מברג, לום וכפפות, והדבר סותר את תשובתו במסגרת החקירה הראשית כי ידע רק בדיעבד מהם הכלים שהביאו. הנאשם טען שיכול להיות שלא הבין את השאלה של השופט, אם כי הדברים היו ברורים (פרוטוקול מיום 3.2.16 עמוד 28 שורות 22-32, עמוד 29 שורות 1-22).

66. קושי נוסף בגרסת הנאשם בבית המשפט נמצא בתשובתו לשאלה מדוע החליט להתוודות לפני השופט גלעד כהן ביום 31.5.15. הנאשם טען בחקירה ראשית כי:

אני עשיתי חשבון נפש כמה ימים, היות והסתכלתי על עצמי שאני קיפחתי כמה אנשים, הראשון זה אני וכמו כן הילדים שלי ואשתי ובני המשפחה שלי, גם כן מי שלקחתי אותו שהיה לידי שזה הנהג, גם כן הנהג שהיה יחד אתם היות ואני הבאתי אותו ושנודע לי על האירוע על מה שקרה שהייתה אישה בשעת האירוע, זה מאוד היה קשה מבחינתי, לא ציפיתי לזה, ואצלנו במשפחה זה לא מקובל.

(פרוטוקול מיום 17.1.16 עמוד 74 שורות 12-16)

כן חזר הנאשם בחקירתו על כך שהוא מתחרט וקשה לו עם מה שנעשה לקשישה המתלוננת, והכחיש כי הודאתו קשורה לכך שהחוקרים חשפו בפניו ראיות הקושרות אותו לאירוע. בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי פחד שהאנשים שהוביל אותם יגרמו נזק למשפחה שלו (פרוטוקול מיום 3.2.16 עמוד 10 שורות 6-10).

67. ברם, בתמלילי השיחות עם המדובר לא ניתן למצוא הבעת חרטה מצד הנאשם או אמפתיה כלפי המתלוננת, וגם לא פחד ממשי מפגיעה במשפחתו. להיפך, כפי שצינתי לעיל, מתמלילי השיחות עולה בבירור כי הנאשם החליט להודות כפי שהודה, מתוך ניתוח אסטרטגי של סיכויים וסיכונים, לאחר שהחוקרים חשפו לפניו חלק מהראיות נגדו, וכן מתוך חשש שאחד מהשודדים יפליל אותו. הנאשם ביקש להקטין את הנזק שייגרם לו, באמצעות לקיחת אחריות על חלק קטן מהאירוע, דהיינו, השגת הרכבים וליווי ותצפית במקום. תכניתו ומסקנותיו של הנאשם במה להודות, וכיצד להוציא את אחיינו ואת טוויל עם מינימום נזק מהאירוע, הם אשר באו לידי ביטוי בהודעותיו במשטרה לאחר שהחל להודות.

68. אם כן, טענתו באולם בית המשפט כי המניע להודאתו היה מתוך חרטה למעשיו או משום פחד מפני מעשי נקם נגדו, אינה משכנעת ואינה מתקבלת.

69. מן המקובץ עולה, כי בגרסת הנאשם בבית המשפט עלו קשיים וסתירות, ובפרט כאשר נשווה בינה לבין הודעותיו במשטרה. לאור סתירות אלו, סבורני כי לא ניתן לקבל את גרסתו בעדותו בבית המשפט, ויש להעדיף על פניה את הודאתו שמסר במשטרה.

70. העבירות המיוחסות לנאשם הכרוכות בביצוע השוד, מיוחסות לו מכוח ביצוע בצוותא לפי סעיף 29(ב) לחוק, בו נקבע כי "המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר." אשר ליסוד הנפשי הנדרש, ראו קביעת בית המשפט דלהלן בע"פ 6294/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.2.14):

כידוע, מבצע בצוותא הוא מי שלוקח חלק בביצוע עבירה על ידי עשיית מעשה הדרוש להגשמת התוכנית הפלילית, כאשר היסוד הנפשי הנדרש זהה ליסוד הנדרש בעבירה העיקרית ומודעות לפעולה בצוותא עם האחרים. דהיינו, מבחינת היסוד העובדתי לא נדרש כי כל אחד מהמבצעים בצוותא יבצע בעצמו את כל היסודות העובדתיים של העבירה. עם זאת, נדרש כי לכל אחד מהמבצעים בצוותא יהיה היסוד הנפשי הנדרש בעבירה, ובנוסף נדרש להוכיח כי הם היו מודעים לכך שהם פועלים בצוותא."

כפי שצינתי לעיל, מן ההודאות במשטרה אני מסיק כי כבר לפני ביצוע השוד ידע הנאשם כי ישנם אנשים בדירה וכי אכן עומד להתבצע שוד ולא רק התפרצות, והדבר הוכח מעבר לכל ספק סביר. מכאן, שהיסוד הנפשי הנדרש לצורך ביצוע עבירות השוד בצוותא מתקיים, וניתן להרשיע את הנאשם בעבירות אלו (בצירוף תוספת ראייתית של דבר מה נוסף, אליה אתייחס בהמשך). הואיל וקבעתי כי **התכנון המקורי היה ביצוע שוד** בדירה וכי הנאשם היה מודע לכך, אין רלוונטיות לטענת ב"כ הנאשם כי עבירת השוד הייתה **עבירה נלווית** לעבירת ההתפרצות, ועל כן אין מקום לצלול לתוך הסוגיה הנגזרת ממנה בפסיקה שהציג (פסיקה בה תכנון שוד התפתח לרצח, ואונס שהתפתח לרצח), באשר ליסוד הנפשי הנדרש מנאשם שלא היה נוכח בזירת האירוע עצמה ובנסיבות בהן בוצעה בפועל עבירה שונה מזו שתוכננה מראש.

71. למעלה מן הצורך אציין, כי גם לו היה נוצר ספק סביר באשר לידיעת הנאשם, מקבל אני את עמדת המאשימה כי לכל הפחות היה צריך הנאשם לצפות את האפשרות כי יהיו אנשים בבית, וכי על כן תהפוך ההתפרצות לשוד, ומכאן, שניתן להרשיעו לפי סעיף 34א(א)(1) לחוק. בתשובה בחקירתו לשאלה כיצד הלכו הוא ושני הנהגים לשוד בלי לקחת עמם שום ציוד, ענה הנאשם כי "יכול להיות שהבחורים מביאים איתם הם, הם מוכנים" (הודעה מיום 1.6.15 שורות 42-43), ותשובה זו מעידה על צפיות, כאשר מבצעי השוד מגיעים לאירוע ערוכים בכלים מתאימים לביצועו. יתירה מזאת, לא ניתן לקבל את גרסתו הכבושה כי סמך על אנשים שבקושי הכיר ועל המידע אשר לטענתו מסרו לו, שהדירה אכן ריקה. גם אם מבחינה עובדתית לא הייתי דוחה את הטענה כי השלושה אמרו לו שאין אנשים בבית וכי הוא סמך עליהם, אין די ב"הסתמכות" נטענת זו, והנאשם היה צריך לדרוש לברר האם אכן אין אנשים בבית; וכיון שלא עשה כן, אין אלא להסיק כי לכל הפחות היה אדיש לתוצאה האפשרית שיהיו אנשים בדירה וכי ההתפרצות עלולה להפוך לשוד. קל וחומר שהיה צריך הנאשם לברר האם נמצאים אנשים בדירה, לאור העמדה שהביע כי הוא מתנגד לשוד, ואילו היה יודע שישנם אנשים בבית לא היה משתף פעולה.

תוספת ראייתית

72. ייחוס עבירות השוד לנאשם מבוססת על הודעותיו במשטרה ועל תמלילי החקירות. להודאת חוץ של נאשם

נדרשת תוספת ראייתית מסוג "דבר מה נוסף". דרישה זו נועדה לאמת את ההודאה בכדי להתמודד עם החשש מפני הודאות שווא. התוספת הראייתית יכולה להיות ראיה ישירה או נסיבתית, והיא אינה חייבת להוכיח את עובדת התרחשות העבירה גופה או לזהות את הנאשם כמבצעה, אלא לאמת את ההודאה בלבד (ראו למשל ע"פ 2404/09 **אלחמידי נ' מדינת ישראל** (1.9.09)).

73. במקרה שלפניי אין חשש להודאת שווא. הנאשם אינו חולק על אמיתות ההודעות שמסר החל מיום 31.1.15, אלא על הפרשנות לחלק מהדברים שאמר בהן, בה הכרעתי לעיל. בנסיבות אלו, כאשר אין מדובר בהודיה הלוקה בפגמים, קל אף יותר הרף הנדרש של הדרישה הראייתית (השוו, ע"פ 744/78 **לוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לג(3) 228, 234; ע"פ 7443/06 **ארקה נ' מדינת ישראל** (28.9.08)). מכל מקום, בנדון דנן קיימות מספר ראיות חיצוניות המהוות כל אחת כשלעצמה דבר מה נוסף המאמת את הודאת החוץ - הן הסרטונים המתעדים את רכבי האיסוזו והפורד במקום האירוע ובמעבר במחסום קלנדיה, המאמתים את דברי הנאשם בהודאה; והן איכוני הטלפון הסלולרי של הנאשם המלמדים על הימצאותו במקום האירוע ביום האירוע ויום לפניו, כפי שהודה.

74. לאור האמור, התשתית הראייתית מספיקה לשם הוכחת אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר בעבירות המיוחסות לו.

75. אשר לעבירת הנשק לפי סעיף 144(א), לגביה טען ב"כ הנאשם בסיכומים בקצרה, כי לא הוכח בשום ראיה שהשודדים החזיקו נשק - העובדות הנטענות לגבי הנשק בכתב האישום מבוססות על ההודעה במטרה שמסרה המטפלת נמאלי, אשר טענה כי השודדים איימו עליה באקדח (ע"ת 4א). לפי הודעתה מיום 19.5.15, אחד מהשודדים **"אמר לי שיש לו אקדח ואז הוא הוציא את האקדח שלו וכיוון לי אותו לפני שלי ואני אמרתי לו 'בסדר בסדר אני בשקט'"**. כן ציינה כי במשך כל השוד המשיך אותו אחד לכוון אליה את האקדח תוך שאומר לה להיות בשקט. בהודעתה מיום 21.5.15 העידה שהוא הצמיד את האקדח לראשה ואמר לה "אני אהרוג אותך שקט". הודעותיה של המטפלת הוגשו ע"י המאשימה בהסכמת ההגנה, וההגנה לא ביקשה לחקור את המטפלת ולהפריך את הודעתה. כן לא נטען כי יש סיבה לסבור שהיא לא דיברה אמת ועצם העובדה כי נעשה שימוש באקדח במהלך השוד לא הוכחה.

76. נוכח האמור, ולאור ייחוס השוד לנאשם כמבצע בצוותא הגם שלא נכח בזירת האירוע עצמה בתוך הדירה, הגעתי למסקנה כי יש להרשיעו גם בעבירת הנשק מכוח ביצוע בצוותא.

סוף דבר

77. אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום הוכחה מעבר לכל ספק סביר, ועל כן אני מרשיע את הנאשם בעבירות אלו:

שוד מזוין בחבורה, עבירה לפי סעיף 402(ב) **לחוק העונשין, התשל"ז - 1977** (להלן: "החוק"); **עבירות בנשק**, עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק; **כניסה למקום מגורים**, עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק; **כליאת שווא**, עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק; **היזק בזדון**, עבירה לפי סעיף 352 רישא לחוק; **שימוש ברכב ללא רשות**, עבירה לפי סעיף 413ג סיפא לחוק.

ניתנה היום, ל' אדר א' תשע"ו, 10 מרץ 2016, במעמד הצדדים

